

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Zdeňka Kühna a Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **A. E.**, zastoupeného advokátkou JUDr. Irenou Strakovou, Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 23. 5. 2023, čj. OAM-63794-24/ZM-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2023, čj. 11 A 83/2023-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši **1 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do rukou advokátky JUDr. Ireny Strakové, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Žalobce požádal v září roku 2022 ministerstvo o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Ministerstvo jeho žádosti nevyhovělo, neboť byl žalobce pravomocně odsouzen (rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 5. 10. 2021) za spáchání úmyslného trestného činu nedovoleného nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Byl mu za to uložen trest odnětí svobody na jeden rok s podmíněným odkladem, peněžitý trest a trest propadnutí věci.

[2] Proti rozhodnutí ministerstva se žalobce bránil žalobou u městského soudu. V ní namítal, že v červnu roku 2023 žádal o upuštění od výkonu zbytku trestu a výmaz z rejstříku

trestů a že se ministerstvo dostatečně nezabývalo jeho celkovou životní situací a jeho žádost bez dalších úvah zamítlo. Zamítnutí žádosti má výrazné dopady do jeho práva na soukromý a rodinný život. Žalobce se během svého pobytu v Česku plně začlenil do zdejšího života (pracuje zde a dlouhodobě žije v partnerském vztahu) a svého činu, který spáchal z mladické nerozvážnosti, lituje.

[3] Městský soud žalobu zamítl. I kdyby bylo žalobcovo odsouzení v průběhu soudního řízení zahlazeno (což žalobce ani netvrdil), jde o skutečnost, která nastala až po vydání napadeného rozhodnutí ministerstva. Proto by neměla na věc vliv. Ministerstvo při rozhodování nemohlo zvažovat okolnosti spáchaného trestného činu, jeho povahu a závažnost. Žalobce byl během správního řízení pasivní a sám nic k dopadům rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života netvrdil, ministerstvo se jimi přesto zabývalo a dospělo ke správnému závěru, že nejsou nepřiměřené. Neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty sice pro žalobce znamená, že bude muset vycestovat, nezakazuje se mu tím ale další vstup na české území. Dopady rozhodnutí tedy nejsou srovnatelné s trestem vyhoštění, jak žalobce tvrdil.

[4] Žalobce (*stěžovatel*) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. V ní namítá, že se městský soud dostatečně nezabýval jeho konkrétní situací. Napadené rozhodnutí ministerstva trpí závažnými vadami a rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Předně NSS zjistil, že napadené rozhodnutí ministerstva je plně srozumitelné a přezkoumatelné. Totéž platí o rozsudku městského soudu. Je z něj jasné, z jakých skutkových okolností soud vyšel a k jakým právním závěrům dospěl, v rozsudku nechybí reakce na žádnou žalobní námitku. Ani stěžovatel neuvedl, proč konkrétně jsou podle něj obě rozhodnutí nepřezkoumatelná a jakými konkrétními vadami trpí rozhodnutí ministerstva. NSS žádné nenašel.

[7] NSS nevyhověl ani stěžovatelově námitce k věci samé, podle níž se městský soud dostatečně nezabýval jeho konkrétní situací.

[8] Platí, že ministerstvo neprodlouží platnost zaměstnanecké karty mj. tehdy, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 44a odst. 11 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců). Důvodem pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty je i to, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu [§ 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) téhož zákona].

[9] Při rušení (neprodloužení) povolení k dlouhodobému pobytu (mj. ve formě zaměstnanecké karty) zákon výslovně nepočítá s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života v případech, kdy cizinec spáchal úmyslný trestný čin (§ 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). NSS ovšem už dříve zdůraznil, že nutnost takového posuzování plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jestliže cizinec konkrétně namítá dopad negativního rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života (rozsudek ze dne 5. 2. 2021, čj. 5 Azs 203/2020-36, bod 31).

pokračování

V tomtéž rozsudku (v bodě 42) NSS uvedl (s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva), že správní orgány (i soud) musejí v takových případech vzít v úvahu kromě existence odsouzení i další trestněprávně významné okolnosti (například uložený trest, rozsah způsobené škody, tendenci k opakování trestné činnosti či chování cizince v době po odsouzení). Dále je třeba hodnotit, zda je přiměřené neprodloužit povolení k dlouhodobému pobytu s ohledem na skutečnosti, jako je délka pobytu cizince na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenská a kulturní integrace v hostitelském státě či intenzita vazeb na zemi původu. Teprve pak lze určit stupeň závažnosti protiprávního jednání a poměřit zásah do základních práv s významem chráněného veřejného zájmu.

[10] Z tohoto pohledu tedy vyznívají příliš kategoricky závěry městského soudu v bodě 18 napadeného rozsudku, podle nichž ministerstvo nemohlo vůbec zvažovat okolnosti spáchaného trestného činu, jeho povahu a závažnost. Tyto okolnosti sice nemají místo v úvahách o tom, zda stěžovatel naplnil předpoklady § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (a tak to zjevně myslel i městský soud), mohou ale hrát roli při hodnocení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

[11] Současně nelze přehlédnout, že závěry ve věci 5 Azs 203/2020 přijal NSS v případě cizinky, která žila v Česku od roku 2006, měla zde zletilé dcery (s jednou z nichž sdílela domácnost) a několik nezletilých vnoučat. NSS tehdy zavázal správní orgán, aby při novém rozhodování vzal v úvahu všechny podstatné okolnosti. Správní orgán to učinil, žádosti opět nevyhověl a cizinka nebyla úspěšná ani v řízení před soudy: ve správním řízení totiž netvrdila a neprokázala dostatečně konkrétní skutečnosti, které by dokládaly nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života (rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2021, čj. 10 Azs 398/2021-47, bod 13).

[12] Je na žadateli o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnanecké karty), aby správnímu orgánu sdělil veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života: právě na žadateli totiž leží břemeno tvrzení (a primárně i břemeno důkazní). Od správního orgánu lze žádat zvýšenou aktivitu při zjišťování skutkových okolností jen tehdy, jde-li (také) o zájem nezletilého dítěte (rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2022, čj. 5 Azs 230/2020-43, bod 22).

[13] V nyní řešené věci není mezi stranami spor o to, že byl stěžovatel rozsudkem ze dne 5. 10. 2021 pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. K datu vydání napadeného rozhodnutí (neboť soud vychází ze skutkového a právního stavu právě k tomuto okamžiku, § 75 odst. 1 s. ř. s.) nebylo stěžovatelovo odsouzení zahlazeno. Není tedy pochyb o tom, že byl dán zákonný předpoklad pro neprodloužení jeho zaměstnanecké karty.

[14] Ke svému soukromému a rodinnému životu stěžovatel ve správním řízení nic nesdělil. Ministerstvo přesto v předposledním odstavci napadeného rozhodnutí zhodnotilo dopady negativního rozhodnutí z okolností, které mu byly známy ze stěžovatelovy žádosti a z dostupných evidencí. Uvedl, že stěžovatel je zletilý, svéprávný, podle všeho zdravý a schopný výdělečné činnosti. Stěžovatel na českém území neoznačil žádné blízké rodinné příslušníky. Bydlí v pronájmu a není zřejmé, že by vlastnil nějaký nemovitý majetek. Stěžovatel má na českém území pobytové oprávnění od roku 2015, a tedy si zde mohl

vytvořit určité vazby, právě proto si ale měl být vědom toho, že přechovávání a distribuce omamných a psychotropních látek je závažným protiprávním jednáním, z něhož byl navíc obviněn opakovaně. (Poprvé rozhodoval Obvodní soud pro Prahu 1 usnesením z ledna 2021. Tehdy podmíněně zastavil stěžovatelovo trestní stíhání za podobný čin; podruhé však byl stěžovatel odsouzen již uvedeným trestním rozsudkem). Stěžovatel ani neuvedl žádné překážky, které by mu mohly bránit ve vycestování do země původu.

[15] Městský soud se s hodnocením ministerstva ztotožnil, a sám ještě navíc reagoval na stěžovatelovu zmínku o jeho partnerce v žalobě. Podle městského soudu nebrání stěžovateli napadené rozhodnutí jako takové, aby se stýkal se svou partnerkou (také ruskou státní příslušnicí).

[16] NSS ve shodě s městským soudem považuje hodnocení ministerstva za dostatečné a odpovídající okolnostem věci. Stěžovatel sám ve správním řízení nic v tomto ohledu ani netvrdil, ani neprokazoval (a v soudním řízení to nemůže s úspěchem dohánět) a ministerstvo z dostupných informací o stěžovateli správně neshledalo, že by důsledkem napadeného rozhodnutí byl nepřiměřený zásah do jeho života. Ve svých úvahách se ministerstvo dotklo i závažnosti úmyslné trestné činnosti a faktu, že se jí stěžovatel dopustil opakovaně. Podrobnější hodnocení nebylo nutné. Ani městský soud nijak nepochybil.

[17] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl, a NSS proto kasační stížnost zamítl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s.); žalovanému ministerstvu nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti.

[18] NSS nerozhodoval o stěžovatelovu návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení (poté, co provedl nezbytné procesní úkony). Odkladný účinek vyvolává účinky jen do skončení řízení před soudem. Návrh na odkladný účinek tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbyl smyslu. Proto NSS rozhodl také o tom, že se stěžovateli vrací soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, který uhradil společně s poplatkem za kasační stížnost (podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Protože soud o návrhu nerozhodoval, nevznikla stěžovateli ani povinnost jej zaplatit [analogicky podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích].

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2023

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu